

Arrest

nr. 146 283 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BREEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 juli 2014, als werkzoekende, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 12 januari 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 13 januari 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 17/07/2014 werd ingediend door: Naam: [G.C.R.], Nationaliteit: Nederland; [...]

om de volgende reden geweigerd :

Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid zoals voorzien in art. 43 van de wet van 15.12.1980:

Betrokkene diende op 17/07/2014 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art. 50 §2, 3° van het KB van 08/10/1981) en legde tot staving van haar aanvraag een (online) inschrijvingsbewijs van de VDAB en sollicitatiebewijzen voor.

Wanneer we het dossier ten gronde bekijken, dienen we vast te stellen dat betrokkene recent feiten van openbare orde pleegde en veroordeeld werd waardoor zij wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene op 02/07/2014 door de Correctionele Rechtbank te Hasselt veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van 6 maanden voor diverse feiten zoals dader of mededader (art. 66 SWB), oplichting (art. 496 SWB), poging tot oplichting (art 496 al.2 SWB) en valsheid in geschriften en gebruik-partikulieren (artt. 193-196-197-213-214 SWB) (zie voor concrete informatie het administratief dossier).

Betrokkene werd op 05/08/2014 opgesloten in de gevangenis van Hasselt en in voorlopige vrijheid gesteld op 12/09/2014.

Betrokkene heeft op 17/07/2014 het verblijfsrecht aangevraagd. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene heden nog werkzoekende is en als dusdanig het verblijfsrecht zou willen bekomen.

Gezien de korte duur dat de aanvraag tot verblijfsrecht lopende is en het feit dat betrokkene nog geen effectieve economische activiteit heeft uitgebouwd is de maatregel om het verblijfsrecht van meer dan 3 maanden te weigeren wel degelijk evenredig.

Betrokkene kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 niet genieten.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond.

Vandaar dat overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Aangezien het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd wordt, kan ook het verblijfsrecht van haar kind niet toegestaan worden. Het kind [kan] de toepassing van het art. 40 bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 niet genieten en zich bij EU-burger, die ouder is van het kind, komen vervoegen in België.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en van de artikelen 40 en 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat betrokkenen recent feiten van openbare orde pleegde en veroordeeld werd waardoor zij[...] wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamentele belang van de samenleving. Dat men daarna de betichtingen, als algemene strafrechtelijke normen, uit de dagvaarding aanhaalt en (verkeerd) vermeldt dat betrokkene werd opgesloten van 5.8.14-12.09.14.

Wat betreft de economische activiteit wordt (opnieuw verkeerdelijk) gemeld dat betrokkene nog werkzoekende is.

Overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter (over de overige beroepen) wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad, een ruimere toetsing zou doorvoeren (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr.51/2479-011, 40.).

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

Dat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht [is] voldaan wanneer de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen gelezen worden zodat men er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. (RvSt. nr. 167.477, 5 februari 2007; RvSt. nr. 164.298, 31 oktober 2006). Wat in casu dus zeker niet het geval is. Dat dit in casu het geval is.

Dat het opgeworpen middel dan dient te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de bestreden beslissing ter zake faalt nu op onredelijke wijze tot een beslissing werd gekomen waar de Belgische overheid stelt dat er een actuele schending is voor de openbare orde.

Verzoekster is iemand die in de nasleep van de kredietcrisis als niet kredietwaardig werd beschouwd en dus moeilijk aan geld kon komen voor de aankoop van een huis en een aantal persoonlijke zaken. In die zwakheid heeft ze een aanbod aanvaard van een boekhouder (die daar uiteraard zijn voordeel aan deed) om haar kredietwaardigheid op te krikken en zo aan een lening te komen die ze uiteraard moest terugbetalen. Het is uiteraard zuur om vast te stellen de meeste banken net doordat ze hun kredietwaardigheid verkeerdelijke hebben voorgesteld een hele kredietcrisis hebben veroorzaakt, waarna die banken (en het bestuursleden) door de overheid werden gered, terwijl verzoekster zich enkel persoonlijk een groter krediet heeft verschaft (wat ze uiteraard moest terugbetalen) en daarna vervolgd wordt en de toegang tot het land wordt onzegd. Uiteraard ontkent verzoekster niet dat dit verkeerd was. Ze heeft dit vanaf het begin toegegeven en altijd goed meegewerkt met het onderzoek. Maar om nu te beweren dat ze nog een actuele dreiging voor de openbare orde veroorzaakt is duidelijk een brug te ver, die ook als zodanig niet wordt gemotiveerd.

De overtredingen stonden in verband met het zorgen voor haar gezin (zij en zichzelf). Daarna heeft ze schuld ingezien, erkend, 3 jaar voor haar zieke moeder gezorgd, haar straf (enkelband) aanvaard en betaalt ze de boete af.

Bovendien leven we in een land met vrij verkeer van personen, kapitaal, goederen en diensten. Verzoekster heeft de Nederlandse nationaliteit en kan net over de grens gaan wonen en gebruik maken van alle voorzieningen in België. Nergens wordt gemotiveerd waarom haar verblijf in België een verschil zou uitmaken.

Meer nog het blijkt vooral een type redenering te zijn, waarbij zonder enige motivatie en met abstracte verwijzing naar de artikelen uit het strafrecht die op de dagvaarding voorkomen, zeer kort door de bocht een beslissing werd genomen.

In combinatie met artikel 8 EVRM, recht op privé- en gezinsleven (het kind is momenteel 8 jaar, een cruciale leeftijd en schoolgaand sinds september, bovendien wenst verzoekster bij haar zus in de buurt te wonen, die ook deels zorgt voor het kind, wanneer zij geen tijd heeft, omdat ze bijvoorbeeld moet gaan werken) dient DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr 89.967 om aan de legaliteitstoets te voldoen. In casu werd enkel op standaard wijze verwezen naar een strafrechtelijke veroordeling doch werd niet naar het familiaal belang van de vreemdeling in casu gekeken.

De reden (legimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit belang nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Er dient met ander woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een familieleven en het wettig nagestreefd doel (RvSt 30 oktober 2002, nr 112.059, JLMB 2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat men heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefte doel (noodzakelijkheidstoets – RvSt 25.09.1996, nr 61.972, RDE 1996)

Dat lid 2 van art. 8 bovendien slechts een schending toestaat voor zover is voldaan aan de legaliteits-, de legitimiteits en de proportionaliteitsvoorwaarden.

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebba t/ Frankrijk, §33)
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemi t/Frankrijk, §36)
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/Nederland)
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005, Uner t/Nederland, nr. 46410/99)

Dat in casu niet eens werd onderzocht of verzoekster een blanco strafblad heeft, wat het geval is.

Dat artikel 43 van de vreemdelingenwet zelf zegt; 'Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd' Dat duidelijk objectief vast te stellen valt dat dit tot de laagste categorie van veroordelingen behoort zodat een motivering zich opdringt.

Dat artikel 40 van de vreemdelingenwet [...] in § 4 stelt dat iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij...

Dat het Hof van Justitie in het arrest Antonissen (26.02.91, C 292/89) heeft geoordeeld dat een termijn van zes maanden een redelijke termijn is om werk te zoeken. Maar na het verstrijken van die termijn mag de DVZ je verblijfsrecht niet automatisch beëindigen. Als je kan aantonen dat je nog steeds werk zoekt en een reële kans hebt om werk te vinden, behoud je je verblijfsrecht. Dat dit het geval is. Dat de gemeente echter het contract niet heeft overgemaakt. Dat voor de beslissing werd genomen werk werd gevonden na de beslissing nog een job werd gevonden. Dat men echter hier geen verder onderzoek naar heeft gevoerd, laat staan enige motivering rond heeft gebouwd. Dat de motivering dus ook op dat vlak ontbreekt, minstens gebrekkig is (materiële en formele motiveringsplicht).

Dat de beslissing bovendien de redelijkheidsnorm schendt. Hoe groot de beoordelings- en beleidsvrijheid ook moge zijn, de beslissingen van administratieve overheden dienen de toets van de norm van de redelijkheid te doorstaan. Het is de enige juridische beperking van de vrije appreciatie van het bestuur dat over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hoe de overheid de in het geding zijnde belangen afweegt, hoe de overheid het gewenste resultaat bereikt, steeds hangt het zwaard van de redelijkheid boven haar hoofd. De overheid moet in alle redelijkheid tot de belangenafweging zijn gekomen; de overheid moet in alle redelijkheid de door haar gekozen maatregel hebben kunnen kiezen; enz. Wanneer bij het toetsen wordt vastgesteld dat geen redelijk denkende overheidspersoon tot zo'n beslissing kon komen, wordt de beslissing vernietigd. (Het beginsel van behoorlijk bestuur, A. Van Mensel, Mys&Breesch Gent, 1997, 400-401). Dat het niet redelijk is om te stellen dat er een bedreiging is voor de openbare orde zonder dit uit te leggen, des te meer gezien de feiten beperkt waren en er spijt werd betoond en er voor het overige geen verschil in dreiging is of men nu aan deze of de andere kant van de grens woont.

Zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat er een zorgvuldige voorbereiding nodig is bij de feitenvergaring. Het nemen van een besluit moet met andere woorden zorgvuldig worden voorbereid. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Dat er niet zorgvuldig met de feiten werd omgegaan nu zelfs wordt gesteld dat ze opgesloten werd terwijl het een enkelbandje betrof. Dat alleen de algemene artikelen uit de st[r]afwet werden opgesomd en niet op de concrete feiten werd ingegaan."

2.2.1. De Raad stelt vast dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een dubbele motivering bevat. Enerzijds wordt gesteld dat verzoekster geen recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden als werkzoekende aangezien zij *"nog geen effectieve economische activiteit heeft uitgebouwd"*. Daarnaast wordt gemotiveerd dat verzoekster *"recent feiten van openbare orde pleegde en veroordeeld werd waardoor zij wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor [een] fundamenteel belang van de samenleving."*

Uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt dat verzoekster op 5 januari 2015 aan verweerder een op 30 december 2014 ondertekende arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur overmaakte. Uit de motivering van de beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden kan worden afgeleid dat verweerder heeft nagelaten om dit document in aanmerking te nemen bij het nemen van deze beslissing. Verweerder erkent daarenboven in een op 24 januari 2015 gedateerde nota dat hij vergat rekening te houden met voormeld arbeidscontract bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden omdat dit stuk laattijdig in het administratief dossier werd geklasseerd. Het staat derhalve vast dat verweerders standpunt dat verzoekster geen recht op verblijf kan laten gelden omdat zij niet aantoonde dat haar zoektocht naar werk succesvol was en zij geen economische activiteit heeft het gevolg is van een incorrecte feitenvinding en het niet betrekken van alle voorhanden zijnde stukken bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het eerste motief ter onderbouwing van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is incorrect en het gevolg van een miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voorts moet worden geduid dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet verweerder weliswaar toelaat om een burger van de Unie het verblijf te weigeren om redenen van openbare orde, doch dat voormelde bepaling tevens voorziet dat de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd mogen zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet stelt ook uitdrukkelijk dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden voor deze maatregelen vormen en dat uit het gedrag van een burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging moet blijken voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder totaal geen kennis had van de concrete feiten die verzoekster pleegde en die aanleiding gaven tot een correctionele veroordeling. Hij beschikte slechts over een attest van de gevangenis van Hasselt waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster door de correctionele rechtbank te Hasselt werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden. In dit attest wordt louter verwezen naar de bepalingen van het strafwetboek op basis waarvan verzoekster werd veroordeeld en worden de door haar gepleegde feiten niet uiteengezet. De opsomming van een aantal artikelen van het strafwetboek of de uitgesproken straf laten op zich in casu geenszins toe te

besluiten dat vaststaat dat verzoekster een gedrag vertoont dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Er dient derhalve te worden geconcludeerd dat verweerder naliet om een zorgvuldig onderzoek te doen inzake het eventuele gevaar dat verzoekster zou kunnen vormen voor de openbare orde en dat hij voorbijging aan de verplichting om het evenredigheidsbeginsel in aanmerking te nemen bij de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en aan het feit dat hij pas kon oordelen dat verzoekster een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde indien hij een precieze kennis had van de handelingen of gedragingen die zij stelde.

De Raad kan slechts besluiten dat verweerder in voorliggende zaak het zorgvuldigheidsbeginsel en de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet miskende op het ogenblik dat hij oordeelde dat verzoekster geen recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden omdat *“zij wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”*.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient dan ook te worden vernietigd.

Aangezien een onderdeel van het enig middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.2.2. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat in casu ook het aan verzoekster betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoeksters verblijfsaanvraag nog in behandeling is en haar dus geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven op basis van de overweging dat niet blijkt dat zij beschikt over een verblijfsrecht. De Raad dient ten overvloede te benadrukken dat verzoekster terecht aanvoert dat een bestuurlijke beslissing afdoende moet worden gemotiveerd en dient op te merken dat de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende is en dat dit bevel ook om die reden dient te worden vernietigd. Hierbij moet worden aangegeven dat artikel 8 van de Vreemdelingenwet verweerder een bijzondere motiveringsplicht oplegt en voorziet dat steeds de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet die werd toegepast moet worden vermeld indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Verweerder heeft echter nagelaten dit te doen.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK